

PARAULES DE VIDA

MODELS DE SANTEDAT PER ALS JOVES (i III)

Chiara Badano

Concloem avui la presentació d'alguns dels joves proposats pel papa Francesc en l'exhortació *Crist viu* com a testimoniatges de vida cristiana, recordant a la beata Chiara Badano. Va nàixer en 1971 en el si d'una família humil que vivia la fe amb naturalitat. Per als seus pares va ser un regal de Déu, perquè després d'11 anys de matrimoni havien tingut descendència. Va morir en 1990 com a conseqüència d'un càncer d'ossos. La seua curta existència dona prova de la força que té la gràcia de Déu per obrir el cor de l'ésser humà a l'Evangeli i enfortir-lo enmig de les situacions més difícils que poden presentar-se en la vida de les persones.

Chiara va viure la fe amb naturalitat des de la infància. Per a ella la paraula de l'Evangeli, que ens demana estimar a tots, era la norma que ja sent xiqueta intentava posar en pràctica en tot moment. Als 4 anys en el col·legi donava el seu berenar a una xiqueta més pobra que ella. Quan la seua mare es va assabentar li preparava dos berenars, que eren compartits amb xiquets més necessitats perquè en ells veia a Jesús. Quan s'assabentava que un company no tenia joguets li regalava els millors que guardava. En les relacions amb els veïns, especialment amb els més marginats i aquells que no eren estimats pels altres, intentava mostrar l'amor de Déu tenint detalls d'afecte cap a ells. Per a ella era més important transparentar l'a-

mor de Déu que fer molts discursos per a convèncer als qui estaven allunyats de la fe. No desaprofitava cap ocasió per ajudar els més necessitats i compartir els seus béns.

En el moviment dels Focolars, fundat per Chiara Lubich, va descobrir als 13 anys un camí con-

cret d'espiritualitat que la va ajudar a créixer en l'amor a Jesucrist i abandonar-se a les seues mans. Als 17 anys se li diagnostica la greu malaltia que la portaria a la mort. La força de la gràcia es manifesta a partir d'aquest moment en la manera d'afrontar el sofriment. L'amor a Jesús abandonat li va infondre una fortalesa capaç de suportar tota adversitat. Els metges que la tractaven qualificaven la serenitat amb què Chiara afrontava la malaltia com una cosa excepcional i increïble. Això únicament es pot comprendre a la llum del misteri de la gràcia: la seua actitud era completament sobrenatural, fruit de la gràcia divina, d'una fe que la feia no dubtar de Déu en cap moment i afrontar des d'una actitud positiva i alegre els sofriments i el dolor propi de la malaltia. Tots els que la visitaven pensaven portar-li afecte i consol, però en realitat eren ells els qui rebien consol i estímulo, perquè difonia alegria i l'esperança de vida eterna.

Quan va sentir pròxima la mort va exclamar: «Quan mori, no patiré més, aniré al cel i veuré a Jesús i a la Verge». En ella la gràcia va canviar el dolor en alegria i les tenebres en llum. El seu testimoniatge de frescor i entusiasme de la fe i d'alegria en el dolor, és una bona notícia per a un món tantes vegades ric materialment, però sovint malalt de tristesa i infelicitat.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Portar la nostra vida davant Déu

El moment de la pregària té molta importància en la nostra vida cristiana. Ens ajuda a fer-nos conscients del misteri pregon que sempre estem vivint sense adonar-nos-en gaire. De fet, solem viure la nostra vida en la multiplicitat i en la frivolitat. Ens ocupem de moltes coses, tractem molta gent, un tema estalona l'anterior, una conversa intranscendent fa oblidar una decisió important presa uns minuts abans. En el moment de la pregària parem el procés vertiginós de la nostra vida i, sobretot, portem tota aquesta nostra vida davant Déu. Això té una importància excepcional. Portar davant Déu la nostra vida vol dir portar-li preocupacions, il·lusions, decisions i esperances; i vol dir també por-

tar davant Déu els nostres criteris, la nostra manera d'entendre la vida, els desitjos que omplen el nostre cor, els valors que donen sentit a la nostra vida.

Preguem: «Pare nostre que esteu en el cel». Aquest és el moment decisiu, perquè aquesta pregària la podem fer de dues maneres. Una és viure la convicció que el Pare del cel aprova la nostra vida, els nostres criteris, les nostres esperances. L'altra és callar i deixar que el Pare ens parli des del cel, és a dir, posi en dubte les nostres evidències, i ens anunciï els valors veritables, ens atregui a la Plenitud d'Amor, de Perdó, de Justícia que Ell és, i ens faci participants de l'Esperit del Senyor Jesús.

La història de la nostra vida espiritual i la de tota la humanitat està marcada per aquesta doble orientació.

Molt sovint la pregària no és sinó la confirmació divina dels nostres criteris mesquins i inhumans. En canvi, la presència dels homes davant Déu ha de consistir en deixar que l'Esperit de Déu posi en dubte les nostres evidències injustes, travessi el nostre món esquitat i egoista i l'aixequi a l'Esperit de Déu revelat en Crist Jesús, mort i ressuscitat, l'Esperit d'amor, de pau, de perdó, de conversió, de llibertat, de vida veritable.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

MODELOS DE SANTIDAD
PARA LOS JÓVENES (y III)

Chiara Badano

Concluimos hoy la presentación de algunos de los jóvenes propuestos por el papa Francisco en la exhortación *Cristo vive* como testimonios de vida cristiana, recordando a la beata Chiara Badano. Nació en 1971 en el seno de una familia humilde que vivía la fe con naturalidad. Para sus padres fue un regalo de Dios, pues después de 11 años de matrimonio habían tenido descendencia. Falleció en 1990 como consecuencia de un cáncer de huesos. Su corta existencia da prueba de la fuerza que tiene la gracia de Dios para abrir el corazón del ser humano al Evangelio y fortalecerlo en medio de las situaciones más difíciles que pueden presentarse en la vida de las personas.

Chiara vivió la fe con naturalidad desde su infancia. Para ella la palabra del Evangelio, que nos pide amar a todos, era la norma que ya siendo niña intentaba poner en práctica en todo momento. A los 4 años en el colegio daba su merienda a una niña más pobre que ella. Cuando su madre se enteró le preparaba dos meriendas, que eran compartidas con niños más necesitados porque en ellos veía a Jesús. Cuando se enteraba de que un compañero no tenía juguetes le regalaba los mejores que guardaba. En las relaciones con los vecinos, especialmente con los más marginados y aquellos que no eran amados por los demás, intentaba mostrar el amor de Dios teniendo detalles de afecto hacia ellos. Para ella era más importante transparentar el amor de Dios que hacer muchos discursos para convencer a quienes estaban alejados de la fe. No desaprovechaba ninguna ocasión para ayudar a los más necesitados y compartir sus bienes.

En el movimiento de los Focolares, fundado por Chiara Lubich, descubrió a los 13 años un camino concreto de espiritualidad que le ayudó a crecer en el amor a Jesucristo y abandonarse en sus manos. A los 17 años se le diagnostica la grave enfermedad que la llevaría a la muerte. La fuerza de la gracia se manifiesta a partir de este momento en el modo de afrontar el sufrimiento. El amor a Jesús abandonado le infundió una fortaleza capaz de soportar toda adversidad. Los médicos que la trataban calificaban la serenidad con la que Chiara afrontaba la enfermedad como algo excepcional e increíble. Esto únicamente se puede comprender a la luz del misterio de la gracia: su actitud era completamente sobrenatural, fruto de la gracia divina, de una fe que le hacía no dudar de Dios en ningún momento y afrontar desde una actitud positiva y alegre los sufrimientos y el dolor propio de la enfermedad. Todos los que la visitaban pensaban llevarle afecto y consuelo, pero en realidad eran ellos quienes recibían consuelo y estímulo, porque difundía alegría y la esperanza de vida eterna.

Cuando sintió cercana la muerte exclamó: «Cuando muera, no sufriré más, iré al cielo y veré a Jesús y a la Virgen». En ella la gracia cambió el dolor en alegría y las tinieblas en luz. Su testimonio de frescura y entusiasmo de la fe y de alegría en el dolor es una buena noticia para un mundo tantas veces rico materialmente, pero a menudo enfermo de tristeza e infelicidad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Confirmacions a la Fatarella

Diessabte 15 de juny, la comunitat parroquial de la Fatarella va celebrar el sagrament de la Confirmació de 13 joves de la nostra parròquia. Va ser un moment intens de pregària i goig per als confirmands i les famílies.

El Sr. Bisbe els va recordar la importància de ser testimonis del Crist en una societat allunyada de Déu.

Finalment, acompanyats pel Sr. Bisbe, vam celebrar a la plaça del poble un petit refrigeri.

Mn. David Arasa

Confirmacions al Pinell de Brai

Acabant el curs i en la festa de la Santíssima Trinitat, les campanes al vol ens

anunciaven que en el Pinell estàvem de festa. Cinc joves, després de dos anys de catequesi de Con-

firmació, volien donar un pas més endavant: rebre aquest sagrament.

A les 12.30 h, acompanyats pels seus pares i padrins i pels membres de la comunitat parroquial, començàvem la celebració.

El Sr. Bisbe els animà a què no tinguessin por i donessin testimoni del sagrament rebut.

Fou un dia d'alegria, de compromís i de pregària.

Mn. Jordi Centelles Llop
Rector del Pinell de Brai

Vigília de les Espigues al Seminari

El passat dia 15 de juny se celebrà la Vigília de les Espigues (Adoració Nocturna Espanyola) al nostre Seminari diocesà. Començà amb la processó de banderes de cada secció en direcció a la capella central. Seguidament, fou exposat el Santíssim Sagrament i es feren les pregàries conforme el ritual de l'Adoració Nocturna; uns moments d'adoració personal; la processó amb el Santíssim i la benedicció; la Santa Missa amb la imposició de les insígnies als nous adora-

dors; es resà el Rosari; i com a acte de cloenda es feu un petit refrigeri per a tots els adoradors vinguts de la nostra diòcesi. Durant la celebració hi hagué sacerdots

confessant. Esperem que hi hagi nous adoradors i augmenti l'amor a l'Eucaristia.

Mn. Rubén Garcia Molina

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Deixeu-vos transformar i renovar per l'Esperit Sant, per portar Crist a tots els ambients

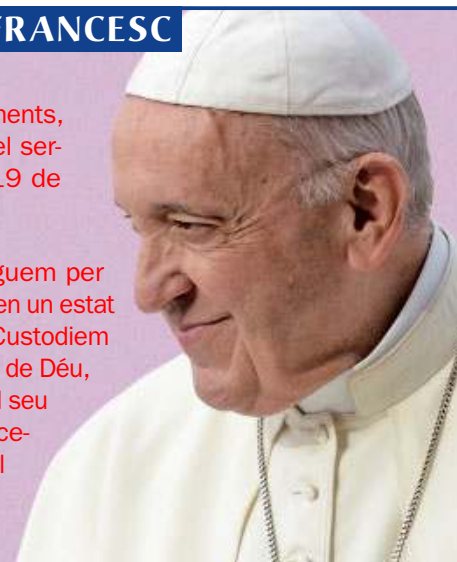
i donar testimoni de la joia i la joventut de l'Evangelii!» (17 de maig).

@Pontifex: «L'Esperit Sant és el protagonista de la vida cristiana: està amb nosaltres, ens acompanya, ens transforma, venç amb nosaltres» (18 de maig).

@Pontifex: «Restem units al Senyor Jesús a través de l'escolta de la Pa-

raula, dels sagraments, la vida fraterna i el servei als altres» (19 de maig).

@Pontifex: «Preguem per tots els que viuen en un estat greu de malaltia. Custodiem sempre la vida, do de Déu, des de l'inici fins al seu natural final. No cedim a la cultura del descart» (20 de maig).

Trobada de celebració de la Jornada Pro Orantibus

Dissabte 15 de juny, religioses de diverses congregacions de la diòcesi ens vàrem reunir amb les monges Clarisses, al seu monestir, per a compartir una tarda d'oració, reflexió i convivència amb motiu de la Jornada Pro Orantibus.

El temps de reflexió va ser orientat per Mn. Ramon Labernié, delegat episcopal per a la Vida Consagrada. Va començar recordant el sentit d'aquesta jornada (dedicada a pregar pels consagrats i consagrades de vida contemplativa) i el lema de la mateixa «La vida contemplativa. Cor orant i missioner». Aquesta jornada se celebra el dia de la Santíssima Trinitat, festa que ens recorda qui és Déu *ad intra* i *ad extra*: comunitat de persones unides per una relació d'amor. En Déu no hi ha divisió sinó unitat. Però Déu és també comunió d'amor que es projecta cap a fora. De la mateixa manera, la vida consagrada està cridada a viure *ad intra* (cor orant) i *ad extra* (cor missioner). Les contemplatives tenen, en paraules del papa Francesc, la missió de « cercar a Déu amb els ulls de la fe en un món que ignora la seva presència ».

En acabar la reflexió, un temps d'adoració al Santíssim, res de Vespres i berenar compartit. Tot plegat va ser un preciós espai de fraternitat.

Hna. Carmen Martínez, stj

Trobada de mestres i professors de religió

El dissabte 15 de juny, una cinquantena de mestres i professors de religió es van aplegar al Seminari Diocesà. Era el moment de mirar enrere i valorar la feina feta al llarg del curs. Aprofitaren per formar-se i posar-se al dia, tant de les novetats pedagògiques com político-educatives que no deixen d'afectar a la classe de religió.

En la primera part, dedicada a la formació, Montse Trias va ser l'encarregada d'impartir un taller per facilitar l'aplicació del currículum de l'assignatura a les diferents edats i amb

diferents propostes pedagògiques. La segona part va ser un interessant diàleg amb el Sr. Bisbe. Un moment per compartir inquietuds que es generen davant la incertesa de com pot quedar l'assignatura de religió dintre del currículum, la formació permanent del professorat i altres iniciatives.

El Sr. Bisbe va compartir amb els docents quina hauria de ser la missió del mestre del religió en el nostre bisbat, i manifestà la bona acollida que té en les aules quan les visita dintre de les visites pastorals.

AGENDA

Del 2 al 9 d'agost, Calafell, Colònies, FRATER.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24.30-44 / Sl 105 / Jo 11, 19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús i residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà; sant Felix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ **Dimarts** [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / Sl 102 / Mt 13,36-43]. *Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell:* ■ Beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. □ **Dimecres** [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fund.

Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. □ **Dijous** [Ex 40,14-19.32-36 / Sl 83 / Mt 13,47-53]. Sant Alfons Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Paganì, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fundador dels Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ **Divendres** [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Eusebi de Vencel-li (†371), bisbe d'origen sard; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prev. marianista, de la

Mure, fund. associacions eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ **Dissabte** [Lv 25,1.8-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebra de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. ■ **Diumenge vinent**, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ecl 1, 2;2,21-23 / Sl 94 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prev. i rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

Diumenge XVII de durant l'any (C)

COMENTARI

Demaneu i Déu us donarà

La pregària és la respiració de l'ànima. Necessitem pregar sempre. Però sovint tenim la sensació que el Senyor no ens escolta. Precisament l'evangeli insisteix a dir-nos que no és així, que Déu com a bon Pare sempre està atent a la pregària dels fills. Per això després de posar uns exemples diu clarament: *Demaneu i Déu us donarà, cerqueu i trobareu, truqueu i Déu us obrirà perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom que truca li obren*. Més clar no ens ho pot dir. I posa tres exemples de la vida ordinària: *l'amic que dona els pans que demana el seu amic*. I el pare que dona als fills o *el peix o l'ou que li demanen*. Els exemples són per dir-nos que sempre és eficaç la pregària. Per això la conclusió és clara: *Si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen*. Aquí tenim el sentit de la pregària: Déu ens donarà amb tota certesa el millor que necessitem: el seu Esperit. És tot el que necessitem per a viure com a fills. Quan sembla que Déu no ens escolta preguntem-nos què li demanem. Per això ha començat ensenyant-nos el parenostre. L'única petició —diguem-ne material— és: *Doneu-nos cada dia, el nostre pa*; totes les altres coses que demanem fan referència o a Déu o a les actituds cristianes que hem de viure. La primera lectura és també un exemple de la confiança que hem de tenir amb Déu. Abraham va fent un «regateig» amb Déu. Comença dient si farà desaparèixer *Sodoma i Gomorra* si hi troba cinquanta justos i al final el Senyor afirma: *No la destruiria per consideració a aquests deu*. Déu vol perdonar els dos pobles. Pau ens ha dit: *Déu us dona la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-nos generosament totes les culpes*. Hem de pregar sense parar, en la certesa que Déu, com a Pare ens donarà sempre el que realment necessitem, el millor que té, que potser no sempre coincideix amb el que li demanem. La nostra pregària s'ha de fonamentar sempre en l'amor d'un Déu que és Pare.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor. Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que soc pols i cendra. Suposem que, per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta.» Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta.» Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.» Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu.» Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

▶ Salm responsorial (137)

R. Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també va ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.» Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpió? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

▶ Lectura del libro del Gènesi (Gén 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «El clamor contra Sodoma y Gomorra es fuerte y su pecado es grave: voy a bajar, a ver si realmente sus acciones responden a la queja llegada a mí; y si no, lo sabré.»

Los hombres se volvieron de allí y se dirigieron a Sodoma, mientras Abrahán seguía en pie ante el Señor. Abrahán se acercó y le dijo: «¿Es que vas a destruir al inocente con el culpable? Si hay cincuenta inocentes en la ciudad, ¿los destruirás y no perdonarás el lugar por los cincuenta inocentes que hay en él? ¡Lejos de ti tal cosa!, matar al inocente sea como la del culpable; ¡lejos de ti! El juez de toda la tierra, ¿no hará justicia?». El Señor contestó: «Si encuentro en la ciudad de Sodoma cincuenta inocentes, perdonaré a toda la ciudad en atención a ellos.»

Abrahán respondió: «¡Me he atrevido a hablar a mi Señor, yo que soy polvo y ceniza! Y si faltan cinco para el número de cincuenta inocentes, ¿destruirás, por cinco, toda la ciudad?». Respondió el Señor: «No la destruiré, si es que encuentro allí cuarenta y cinco.»

Abrahán insistió: «Quizá no se encuentren más que cuarenta. Él dijo: «En atención a los cuarenta, no lo haré.»

Abrahán siguió hablando: «Que no se enfade mi Señor si sigo hablando. ¿Y si se encuentran treinta?». Él contestó: «No lo haré, si encuentro allí treinta.»

Insistió Abrahán: «Ya que me he atrevido a hablar a mi Señor, ¿y si se encuentran allí veinte?». Respondió el Señor: «En atención a los veinte, no la destruiré.»

Abrahán continuó: «Que no se enfade mi Señor si hablo una vez más: ¿Y si se encuentran diez?». Contestó el Señor: «En atención a los diez, no la destruiré.»

▶ Salm responsorial (137)

R. Cuando te invoqué, me escuchaste, Señor.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos:

Por el bautismo fuisteis sepultados con Cristo y habéis resucitado con él, por la fe en la fuerza de Dios que lo resucitó de los muertos. Y a vosotros, que estabais muertos por vuestros pecados y la incircuncisión de vuestra carne, os vivificó con él.

Canceló la nota de cargo que nos condenaba con sus cláusulas contrarias a nosotros; la quitó de en medio, clavándola en la cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Una vez que estaba Jesús orando en cierto lugar, cuando terminó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos». Él les dijo: «Cuando oréis, decid: "Padre, santificado sea tu nombre, venga tu reino, danos cada día nuestro pan cotidiano, perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe, y no nos dejes caer en tentación"». Y les dijo: «Suponed que alguno de vosotros tiene un amigo, y viene durante la medianoche y le dice: "Amigo, préstame tres panes, pues uno de mis amigos ha venido de viaje y no tengo nada que ofrecerle"; y, desde dentro, aquel le responde: "No me molestes; la puerta ya está cerrada; mis niños y yo estamos acostados; no puedo levantarme para dártelos"; os digo que, si no se levanta y se los da por ser amigo suyo, al menos por su importunidad se levantará y le dará cuanto necesite. Pues yo os digo a vosotros: pedid y se os dará, buscad y hallaréis, llamad y se os abrirá; porque todo el que pide recibe, y el que busca halla, y al que llama se le abre. ¿Qué padre entre vosotros, si su hijo le pide un pez, le dará una serpiente en lugar del pez? ¿O si le pide un huevo, le dará un escorpión? Si vosotros, pues, que sois malos, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos, ¿cuánto más el Padre del cielo dará el Espíritu Santo a los que le piden?».